Laewasõit on kardetaw, ta ähwardab merehaiguſt kallale ſaata ſõitjatele ja hukkaminemine on ka hõlbus. Ümber merenurga mööda kuiwa maad minna on waewaline. Aga üks kord peab ſee teekond tehtud ſaama, ſaagu nii wõi nii. Seſt ikka ja wanaſt ajaſt ſaadik on inimeſe rinnus püüd niiſuguste inimestega kokku ſaada ja nende sõnu kuulda, kes hariduſes meiſt tüki ees, ehk ütleme libt mehe kombel: kes meist targemad. Tarkus meelitab inimeſt oma ümber nagu tuleleek õhtu ajal kärbſeid. Tarkus on pealt näha ilus ja himustaw aſi, aga ta põletab ning kõrwetab ka hõlpſaste ühte ja teiſt, kes edewuſes liialt ta ligi lähewad. Olgu inimene paistuſega rahul, mis tarkuſeſt wälja läheb, ſiis on tal ka küllalt. Aga kes hoolib hoiatamiſeſt ehk noomimiſeſt? Kas kärbes hoolib ſelleſt, et ſa käega teda tule juureſt eemale peletad? Ehk kas lind hoolib ſelleſt, et ta ööſe lennates wasta tuletorni wõret põrkas, mis lambitule ette tõmmatud? Ta lendab nueste wasta wõret, ſenni kui kaela murrab ja wigaſelt ehk ſurnult alla torni jalale maha langeb.

Soomlaste käes pole aga tarkuſe tuli ka weel mitte nii põlewa tule näol, mis kardetaw oleks. Praegu rõõmuſtawad nad alles tarkuſe paistuſel ja ſeal wõime julgeste nende rõõmuſt oſa wõtta.

2. Sõber.

Kui ſee Sepa Rein mu waenlane oleks, ma arwan, enne õhtut ma walmis ei ſaaks oma jutuſtamiſega tema wigadeſt ja tegudeſt ja õeluſeſt. Aga nüüd on ta mu sõber, laita teda lauſa ei taha — kuda ſa hakkad sõbrameeſt laitma — kiita ka ei tohi ja on ka igaw tegu, ning nii pole ſiis mul wana auuſa Sepa Reinu kohta õiguſe pärаſt midagi wõimalik õõlda. Hakkan ma praegu teda wõõraſte inimeſte ees kiitma, mis tuleb ſelleſt wälja? Üks terawa keelega mees küſib warſti nurgaſt: „Kas ſa tahad temaſt omale wäimeeſt ſaada, wõi ſoowid ſa teda meile koolmeiſtriks wõi ehk koguni wallawanemaks, et nii oma lõuad kituſt täis wõtad?“ Teine tuttawam mees sähwab teiſeſt nurgaſt: „Kiida aga kiida sõbra, eks tema kiida ſiad jälle teiſte ees.“ No ütelgu nüüd üks õige inimene, kas

niiſugused tähendused igaühte sõbrakiituſeſt wersta kaugſele eemale ei aja. Inimene ei tohi niiſuguſe asja peale hästi mõeldagi, ſeal on pahanduſed kaelas. Aga olgu peale pahanduſed. Kui pahanduſi poleks, ega ſiis saaks keegi ka röömu ja rahu maitsta. Oma kaſu ma tõeſte taga ei aja, kui ehk ühe kiituſe sõna peaksingi ütlema, ſeſt tütart mul mehele minemas pole; ſes tükis oleks meelitamine asjata ja koolmeiſtri ega wallawanema ametit Rein ei soowi: koolmeiſtriks pole ta õppinud ja ſeda ametit põlgaks ta wist weel iſeäraliſte põhjuste pärаſt. Ma ei julgeks talle nimetadagi, et temaſt ſoowib keegi koolmeiſtrit saada. Wallawanem on ta juba mõnda aega olnud ning ſelle ameti hiljuti wabatahtlikult oma käeſt ära annud. Eſimene mees oleks ſeega waiki, suu sulutud. Aga teine ütles ju ka midagi. Talle ütlen, et ma wastakiitmiſt ei ihalda, õigus saab ſiiski õiguſeks jäema ning Rein on kõigiti tubli mees. Taob rauda mis raksub ja tugew on ta ka owa wana ea ſees kui karu. Seſt pole wiga, et pealagi palſas. Kaelasooned on alles tugewad. Selle pärаſt ei tudiſe ka Reinu pea sugugi, waid kelle peale ta oma ſilmad lööb, ſelle otſa ta ka waatab, üks woorus, mis mitte igaühe oma pole.

3. Riid.

„Eks jäeme ſiis seekord peale koju,“ ütles Rein, ku ma enne wiimaſeid Suwiste pühi tema juure ſepikotto astuſin Soome lauluvidule minemiſe pärаſt nõuu pidama. „Ega meie ärajäemiſt ometi keegi ei märka. Kui meie ka oma ette inimeſed ja mehed pealegi oleme, kes ühegi ees ei pruugi häbeneda — ſeal on teiſi mehi, kes meiſt ſuuremad. Meid ei pane keegi tähele ja meie jääme igal pool teiſte ſelja taha warjule. Ainult need tehakſe kuningaks, kes peajagu teiſteſt pikemad on.“

Mis ſa kadakas ſeal käriſed, ütles kuuſk, kui kadakas ſelle üle kaebas, et kuuſk kõik päikeſe kiired tema eeſt ära warjab. Ole rahul, Sepa Rein, meie oleme ikka ja jäeme madalaks maakatjaks puruks, teiſt on küllalt kes oma latwu pilwedeſe ajowad. Kaebagu kadakas nii palju kui ſüda kut-

Eesti rahwakalender 1885, lk 19